

DZIENNIK USTAW

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ.

10 listopada

№ 99.

Rok 1927.

TREŚĆ:

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

Poz.: 860—z dnia 17 października 1927 r. o należnościach za podróże służbowe, delegacje i przeniesienia etatowych pracowników kolei państwowych 1363

ROZPORZĄDZENIA MINISTRÓW:

Poz.: 861—Spraw Wewnętrznych z dnia 9 września 1927 r. w celu wykonania ustawy z dnia 29 marca 1926 r. o pokrywaniu kosztów leczenia ubogich w szpitalach publicznych na obszarze b. zaboru rosyjskiego. 1366

862—Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Spraw Wojskowych z dnia 3 listopada 1927 r. w sprawie umundurowania i uzbrojenia policji państwowej 1368

860.

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 17 października 1927 r.

o należnościach za podróże służbowe, delegacje i przeniesienia etatowych pracowników kolei państwowych.

Na podstawie art. 10 ustawy z dnia 9 października 1923 r. o uposażeniu funkcjonarjuszów państwowych i wojska (Dz. U. R. P. № 116, poz. 924) zarządza się co następuje:

§ 1. Rozporządzenie niniejsze normuje należności za podróże służbowe, delegacje i przeniesienia etatowych pracowników kolei państwowych.

Wymienione należności nieetatowych pracowników kolei państwowych normują osobne przepisy.

§ 2. Etatowym pracownikom kolei państwowych przyznaje się w razie podróży służbowych lub delegacji do miejscowości położonych poza zwykłym miejscem służbowym, o ile z tego tytułu nie po-

bierają innych należności unormowanych osobnymi przepisami:

- 1) diety oraz
- 2) zwrot kosztów przejazdu.

§ 3. Diety wynoszą dziennie dla pobierających uposażenie według grupy:

IV	35 zł.
V	21 "
VI	17 "
VII	13 "
VIII	11 "
IX	9 "
X, XI, XII	7 "
XIII, XIV, XV, XVI	5 "

Przy podróżach służbowych i delegacjach do stolicy oraz na obszar województwa śląskiego zwiększa się diety o 20%. Postanowienie to nie ma zastosowania do podróży służbowych i delegacji, odbywanych na obszarze województwa śląskiego przez pracowników mających na tym obszarze zwykłe miejsce służbowe.

W razie awansu w czasie podróży służbowych lub delegacji należą się wyższe diety od dnia, od którego przysługuje prawo do wyższego uposażenia.

§ 4. Jednostką obliczania diet jest 24-godzinny okres czasu, liczony od chwili wyjazdu z zwykłego miejsca służbowego do chwili powrotu do tego miejsca.

Za przeciąg czasu krótszy niż 24 godziny należy się cała dieta, jeżeli pobyt poza zwykłym miejscem służbowym, trwający dłużej niż 6 godzin, przypada na porę nocną między 21 a 6 godziną, w przeciwnym razie wypłaca się tylko połowę diety, o ile pobyt poza zwykłym miejscem służbowym trwa dłużej niż 6 godzin.

Za przeciąg czasu do 6-ciu godzin włącznie nie wypłaca się żadnych diet.

Jeżeli przejazd odbywa się koleją lub statkiem, początek podróży należy liczyć od chwili odejścia pociągu lub statku, ustalonej w oficjalnym rozkładzie jazdy. Jeżeli przejazd odbywa się innym środkiem komunikacyjnym np. końmi, samochodem i t. p., należy liczyć początek podróży od chwili ruszenia z miejsca. Jeżeli natomiast przejazd rozpoczyna się końmi, samochodem lub innym podobnym środkiem komunikacyjnym, w dalszej zaś części odbywa się koleją lub statkiem, początek podróży należy liczyć od chwili ruszenia z miejsca, o ile między obu częściami jazdy niema nieuzasadnionej przerwy.

§ 5. W razie dłuższego pobytu przy podróży służbowej lub delegacji w tej samej miejscowości, wypłaca się diety w wysokości ustalonej w § 3, t. j. całe diety przez pierwsze 2 tygodnie, licząc od dnia następującego po dniu przybycia do danej miejscowości, przez następnych 6 tygodni diety zmniejszone dla żonatych i wdowców z dziećmi (t. j. pobierających dodatek ekonomiczny) o 20%, a dla samotnych (t. j. nie pobierających tego dodatku) o 40%, po upływie zaś tego czasu diety zmniejszone dla żonatych i wdowców z dziećmi o 30%, a dla samotnych o 50%.

Delegacja może trwać najdłużej pół roku. Przedłużenie delegacji ponad ten czasokres może nastąpić jedynie w wyjątkowych wypadkach za zgodą Ministra Komunikacji.

§ 6. W razie podróży służbowej w czasie delegacji do miejscowości położonych poza miejscem delegacji uzupełnia się diety pobierane z tytułu delegacji, o ile wypłacane są stosownie do § 5 niniejszego rozporządzenia w wymiarze zmniejszonym, do wysokości całej diety należnej z tytułu delegacji, o ile z tytułu podróży służbowej nie należy się wyższa dieta.

Ponadto zwraca się koszty przejazdu według zasad ustalonych niniejszym rozporządzeniem.

Uzupełnienie, o którym mowa w pierwszym ustępie, nie ma miejsca w wypadku, gdy pracownik w czasie trwania delegacji udaje się do zwykłego miejsca służbowego.

W razie podróży służbowych, odbywanych w pierwszych dwóch tygodniach delegacji, przedłuża się okres dwutygodniowy, za który wypłaca się według § 5 całe diety, o tę ilość dni, w których odbywano podróże służbowe.

Postanowienia zawarte w ustępach 1 i 4 nie mają zastosowania do podróży służbowych, które nie trwają dłużej niż 6 godzin.

§ 7. Diety należą się również za niedziele i święta, przypadające w czasie trwania podróży służbowej lub delegacji.

§ 8. W wypadku zachorowania pracownika w czasie podróży służbowej lub delegacji należą się diety przez cały czas spowodowanego chorobą pobytu w odnośnej miejscowości, o ile choroba zostanie stwierdzona świadectwem lekarza kolejowego, a pracownik nie jest umieszczony na koszt Skarbu Państwa w szpitalu.

§ 9. Pracownikowi delegowanemu nie przysługują diety za czas urlopu.

§ 10. Zwrot kosztów przejazdu obejmuje ceny biletów jazdy koleją lub statkiem oraz koszty przejazdu innymi środkami komunikacyjnymi, koszty przewozu koleją lub statkiem bagażu podróżnego oraz koszty na dojazd do dworca i z dworca kolejowego, do przystani i z przystani, do stacji autobusowej, lotniczej i z tych stacyj.

§ 11. W razie podróży służbowych i delegacji wydaje się pracownikom kolejowym bilety wolnej jazdy na liniach Polskich Kolei Państwowych.

W razie niemożności dostarczenia biletu wolnej jazdy zwraca się cenę biletu faktycznie uiszczoną w czasie przejazdu służbowego w klasie, która przysługuje pracownikowi w myśl obowiązujących przepisów.

W wyjątkowych wypadkach, uzasadnionych ważnością i nagłością sprawy, można przy podróżach służbowych odbyć jazdę samolotem. W tych wypadkach wydaje się pracownikowi kolejowemu bilet wolnej jazdy, względnie w braku takiego zwraca się cenę faktycznie zapłaconą.

§ 12. Przy podróżach służbowych i delegacjach, trwających co najmniej 6 dni, zwraca się udowodnione koszty przewozu koleją lub statkiem koniecznego osobistego bagażu podróżnego w wadze do 50 kg., zaś przy podróżach i delegacjach trwających dłużej niż 30 dni o wadze do 100 kg., oraz zwraca się koszty przewozu akt i innych przedmiotów, potrzebnych do spełnienia czynności służbowych.

§ 13. W razie niemożności dojazdu do celu podróży służbowej koleją, statkiem, omnibusem, autobusem i t. p. zwraca się pracownikowi kwotę wydaną na najem koni lub samochodu.

W miejscowościach, w których obowiązują zatwierdzone przez władze taryfy najmu koni lub samochodu, zwraca się ceny podane w taryfie. W miejscowościach nie posiadających takich taryf, zwraca się ceny najmu koni lub samochodu, odpowiadające stosunkom miejscowym, na podstawie dołączonego przez rachunkodawcę do rachunku własnoręcznego oświadczenia, zawierającego oprócz zapłaconej ceny także ilość kilometrów odbytej drogi kołowej z wymienieniem miejscowości początkowej i końcowej.

W razie wątpliwości, czy zapłacona kwota odpowiada miejscowym stosunkom, władza winna zwrócić się o wyjaśnienie do odnośnego magistratu (urzędu gminnego) i zależnie od otrzymanego wyjaśnienia zmniejszyć odpowiednio cenę najmu koni względnie samochodu.

Przy wspólnych podróżach kołowych wolno zaliczyć jedną podwoź względnie samochód na trzy osoby. W razie równoczesnego przewozu większej ilości akt lub przedmiotów, potrzebnych do spełnienia czynności służbowych, wolno zaliczyć podwoź względnie samochód na 2 osoby, a w wyjątkowych wypadkach na jedną osobę.

Koszty wspólnej podróży kołowej zalicza pracownik posiadający wyższą grupę uposażenia.

§ 14. Za czynności komisyjne w miejscowościach położonych bliżej niż 2 klm. od budynku, w którym mieści się urząd, nie zwraca się kosztów przejazdu.

§ 15. Przy komisjach miejscowych w miastach mających ponad 50.000 mieszkańców, zwraca się koszty przejazdu dorożką względnie samochodem w kwocie faktycznie wydanej i odpowiadającej miejscowym cenom, o ile odległość miejsca komisyjnego od gmachu urzędu względnie od mieszkania wynosi więcej niż 2 klm. Jeżeli w danym mieście istnieje tańszy środek komunikacyjny np. tramwaj, autobus i t. p. zwraca się koszty przejazdu tym środkiem komunikacyjnym.

§ 16. Koszty dojazdu z miasta do dworca kolejowego, przystani, stacji autobusowej lub lotniczej i odwrotnie, zwraca się według taryfy miejscowej względnie w braku takiej taryfy według cen miejscowych, o ile odległość od gmachu urzędu względnie od mieszkania do dworca kolejowego, przystani, stacji autobusowej lub lotniczej wynosi więcej niż 2 klm.

§ 17. Delegowanym, a następnie przeniesionym do miejscowości, do której ich uprzednio delegowano, przysługuje oprócz należności z tytułu przeniesienia (§ 19) zwrot kosztów przejazdu do miejscowości, w której mieli stały przydział służbowy i zpowrotem oraz diety w czasie tego przejazdu według zasad ustalonych dla podróży służbowych, o ile przejazd ten wedle uznania przełożonej władzy służbowej jest konieczny dla uregulowania spraw, wynikłych wskutek przeniesienia.

§ 18. Do miejsca czynności komisyjnych należy zdążyć bez żadnej przerwy i to bez względu na odległość. Rozpoczętej komisji nie wolno przerywać inaczej, jak tylko z ważnych przyczyn, które muszą być szczegółowo uzasadnione. Przy przejazdach kołowych należy używać tylko takich środków komunikacyjnych, które nie powodując niepotrzebnej zwłoki w osiągnięciu celu podróży, połączone są z najmniejszymi kosztami dla Skarbu Państwa.

§ 19. W razie przeniesienia z urzędu lub w drodze konkursu do innej miejscowości przyznaje się:
1) Diety dla przeniesionego za czas przejazdu do nowego miejsca służbowego i za pierwszą dobę

pobytu w tej miejscowości oraz dla jego żony i dzieci za taki sam czas, a to dla żony w wysokości 75%, dla dzieci w wysokości po 50% diet przysługujących przeniesionemu, o ile na osoby te pobiera dodatek ekonomiczny w myśl artykułu 4-go ustawy z dnia 9 października 1923 r. o uposażeniu funkcjonarjuszów państwowych i wojska.

Przy przeniesieniach do stolicy oraz na obszar województwa śląskiego zwiększa się diety o 20%. Postanowienie to nie dotyczy przeniesień na obszarze województwa śląskiego osób, mających zwykle miejsce służbowe na tym obszarze.

2) Bezpłatny przejazd koleją dla przeniesionego, jego żony, dzieci i sługi.

3) Bezpłatny przewóz urządzenia domowego koleją.

4) Ryczałt na pokrycie wszystkich innych wydatków, połączonych z przesiedleniem się.

Ryczałt ten wynosi przy przesiedleniu z budynku:

	a	b	c	
	prywatnego do prywatnego.	prywatnego do kolejowego, położonego w obrębie stacji, lub pomiędzy stacjami przy linii kolejowej i odwrotnie.	kolejowego w obrębie stacji, lub pomiędzy stacjami przy linii kolejowej do kolejowego w obrębie stacji, lub pomiędzy stacjami przy linii kolejowej.	
dla pracowników pobierających dodatek ekonomiczny (żonatych lub wdowców z dziećmi)	150%	120%	100%	uposażenia miesięcznego
dla innych pracowników (samotnych)	75%	60%	50%	

Za podstawę obliczenia ryczałtu przyjmuje się uposażenie w wymiarze samotnego (t. j. bez dodatku ekonomicznego) a w szczególności uposażenie określone art. 3 i 118 ustawy z dnia 9 października 1923 r. o uposażeniu funkcjonarjuszów państwowych i wojska (Dz. U. R. P. № 116, poz. 924), zwiększone ewentualnie o 20%, o ile przesiedlenie następuje ze stolicy lub obszaru województwa śląskiego, względnie do stolicy lub obszaru tego województwa, jak również przy przesiedleniu w obrębie tego województwa.

Przy przesiedleniu na prośbę pracownika nie przysługują należności określone w ustępie pierwszym punkt 1 i 4 niniejszego paragrafu, może być jednak przyznany ryczałt (ustęp 1 punkt 4) w całości lub w części według uznania Ministra Komunikacji.

§ 20. Wszelkie rachunki diet i kosztów przejazdu z tytułu podróży służbowych, delegacyj i przeniesień mają być przedstawiane z końcem tego mie-

siąca, w którym podróż służbowa, delegacja względnie przesiedlenie miało miejsce, najpóźniej jednak do trzeciego dnia następnego miesiąca.

Za podróże służbowe, odbyte w ciągu miesiąca kalendarzowego, ma być przedstawiany jeden rachunek diet i kosztów przejazdu. Przy delegacjach, trwających dłużej niż miesiąc, należy rachunki diet przedstawiać za każdy ubiegły miesiąc.

Każdy rachunek kosztów podróży służbowej winien być opatrzony klauzulą władzy zarządzającej podróż lub przełożonej władzy służbowej, stwierdzającej konieczność odbycia podróży, należyte użycie czasu i środków komunikacyjnych tudzież wykonanie zlecenia służbowego.

Przeciw odmowie przyznania zarachowanych kwot może być wniesione w ciągu 14 dni, liczonych od następnego dnia po doręczeniu decyzji, przedstawienie do dyrekcji kolei państwowych względnie do Ministerstwa Komunikacji, które rozstrzyga ostatecznie.

§ 21. Udającym się w podróż służbową przysługuje prawo do zaliczki nieprzekraczającej przyszczalnych kosztów podróży i diet.

Postanowienie to stosuje się również do należności z tytułu delegacji i przeniesienia.

§ 22. W wypadkach, w których podróże trwają przez dłuższy okres czasu lub stale się powtarzają, Minister Komunikacji może przyznać za zgodą Ministra Skarbu zamiast diet i kosztów przejazdu odpowiedni ryczałt miesięczny.

W razie przerwy w wyjazdach, trwającej z jakichkolwiek powodów dłużej niż 14 dni, wstrzymuje się wypłatę ryczałtu za cały czas przerwy od dnia jej powstania, a odpowiednia kwota przypada zastępcy, o ile ten za spełnianie tych czynności nie pobiera diet.

O ile zastępca pobiera już ryczałt, otrzymuje jedynie za odnośny czas uzupełnienie do wysokości ryczałtu przyznanego osobie, którą zastępuje.

W razie poboru diet za wyjazdy poza okrąg, na który przyznano pracownikowi ryczałt, pozostawia się ryczałt przez pierwsze 3 dni poboru diet, licząc od dnia wyjazdu, za dalszy zaś czas potrąca się odpowiednią część ryczałtu.

§ 23. Należności za podróże służbowe, delegacje i przeniesienia poza granicami państwa normuje osobne rozporządzenie.

§ 24. Rozporządzenie niniejsze ma zastosowanie także do podróży służbowych, delegacji i przeniesień, odbywanych z kraju na obszar wolnego miasta Gdańska i w obrębie tego obszaru, z tem, że należności wyrażone w złotych, przelicza się na guldeny gdańskie w stosunku 1 złoty równa się 1 guldenowi gdańskiemu, oraz, że przez uposażenie, o którym mowa w § 19, rozumieć należy uposażenie krajowe, przeliczone na guldeny gdańskie w tym samym stosunku.

§ 25. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Równocześnie tracą moc obowiązującą wszystkie przepisy w przedmiocie objętym niniejszym rozporządzeniem.

Prezes Rady Ministrów: *J. Piłsudski*

Minister Komunikacji: *Romocki*

861.

Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych

z dnia 9 września 1927 r.

w celu wykonania ustawy z dnia 29 marca 1926 r. o pokrywaniu kosztów leczenia ubogich w szpitalach publicznych na obszarze b. zaboru rosyjskiego.

Na podstawie art. 4 ustawy z dnia 29 marca 1926 r. (Dz. U. R. P. № 36, poz. 214) zarządzam co następuje:

Do art. 1 ustawy.

§ 1. Za koszty leczenia w szpitalach publicznych uważa się wydatki szpitala, wyłożone na utrzymanie, pielęgnowanie i leczenie chorego, które winien szpitalowi zwrócić chory sam lub osoby i instytucje z jakiegokolwiek tytułu do ich ponoszenia obowiązane, albo gminy stałego miejsca zamieszkania, względnie powiatowe związki samorządowe, w art. 1 i 2 ustawy (Dz. U. R. P. z r. 1926 № 36, poz. 214) określone. Do kosztów powyższych dolicza się także w razie śmierci chorego w szpitalu koszty pogrzebu.

Koszty transportu ubogich chorych do szpitala nie zaliczają się do kosztów leczenia.

Koszty leczenia obliczają się według taks szpitalnych, które w szpitalach państwowych ustala naczelna państwowa władza sanitarna, zaś w szpitalach komunalnych lub pozostających pod zarządem gmin albo powiatowych związków komunalnych — władza nadzorcza, powołana do zatwierdzania opłat za korzystanie z komunalnych urządzeń, zakładów i przedsiębiorstw, dostarczających ludności przedmiotów względnie świadczeń powszedniego użytku (art. 3 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 31 sierpnia 1926 r. — Dz. U. R. P. № 91, poz. 527). Inne szpitale publiczne wystawiają rachunki za koszty leczenia według taks, uchwalonych przez powołane do tego statutem szpitala rady i zatwierdzonych przez właściwe władze nadzorcze.

§ 2. Do szpitali publicznych na obszarze b. zaboru rosyjskiego według niniejszej ustawy zaliczyć należy wszystkie szpitale ogólne lub specjalne, nieobliczone na zysk i nieprzeznaczone tylko dla pewnego zawodu lub wyznania, których należności z tytułu zaległych kosztów leczenia ubogich chorych są